

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਅਠੱਤੀਵਾਂ

ਦਾਨੀਏਲ 11 ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼: ਇਤਿਹਾਸ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਯਾਤਮਕ ਯਾਤਰਾ

Jeff Pippenger

2024-03-15

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਗਹਿਰੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਉਹ ਥਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਹੀਏ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 1798 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ 1989 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਵੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਲੀਵੀਂ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਇਤ ਮਰੇ ਹੋਇਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਜਾਂਚਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਉਗਲ ਦੇਣ ਤੱਕ।

ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਨੂੰ 1798 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਲੱਗਿਆ, ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਪਦ ਚਾਲੀ-ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਦ ਚਾਲੀ-ਇੱਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਤੀਬਰ ਹੋ ਰਹੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਸੇ ਪਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਪਦ ਚਾਲੀ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪਦ ਇੱਕ ਅਤੇ ਦੋ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹਨ। ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਦੱਸ ਹਿੰਦੈਕਲ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਦੱਸ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬਗਾਵਤ ਹੈ।

ਦਸਵਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਇਕੋ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਭਿੰਨ, ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਆਪ ਹੈ। ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਬਾਗੀ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਹਿੰਦੈਕਲ ਦਰਿਆ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ "ਸੱਚਾਈ" ਹੈ।

ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਆਰੰਭ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਚਾਲੀਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਅੰਤਿਮ ਇਤਿਹਾਸ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੂਰਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਛਾਪ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਕਤਾਲੀਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੂਰਤ ਦੇ ਗਠਨ ਦੀ ਅਵਧੀ ਵੀ ਹੈ।

"ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਹ ਮਹਾਨ ਪਰਖ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦੀਵੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਨਿਰਣੈ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ...."

"ਇਹ ਉਹ ਪਰਖ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹਿਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।" Manuscript Releases, volume 15, 15.

ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਰਹੂਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮੂਸਾ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਬਾਬਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁੜ

ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਾ ਦਾਰਿਯਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਾ ਕੁਰਸ ਆਇਆ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ 1798 ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1799 ਵਿੱਚ ਪੋਪ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ। ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰੀਗਨ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬੁਸ਼ ਪਹਿਲਾ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇ 1989 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦਸ, ਆਇਤ ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਰਾਜਾ ਕੁਰਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕੁਰਸ ਦੀ ਰਾਜਗੱਦੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਉੱਤੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬੇਲਤਸ਼ੱਸਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮਾਂ ਲੰਮਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਦਾਨੀਏਲ 10:1।

ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਗਬਰੀਏਲ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਸ, ਦਾਰਿਯਸ ਦਾ ਭਾਣਜਾ, ਦਾਰਿਯਸ ਦਾ ਸੈਨਾਪਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬੇਲਤਸ਼ੱਸਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਧੂਆਈ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ 538 ਤੋਂ 1798 ਤੱਕ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਧੂਆਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।

“ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਇਸ ਲੰਮੇ ਨਿਰਦਈ ਉਤਪੀੜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਤਨੀ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬੰਧੂਆਈ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਿਰਵਾਸਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬੰਧਕ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।”
Prophets and Kings, 714.

ਸਨ 1798 ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ; ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਬੇਲਤਸ਼ੱਸਰ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਦਾਰਿਯਸ ਅਤੇ ਕੁਰਸ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾਰਿਯਸ ਦੇ ਸੈਨਾਪਤੀ ਵਜੋਂ ਕੁਰਸ ਦਾਰਿਯਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜਾਰਜ ਬੁਸ਼ ਨੇ 20 ਜਨਵਰੀ, 1989 ਨੂੰ ਸ਼ਪਥ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਤੱਕ 1989 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਉੱਨੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰੀਗਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਹਿੰਦੋਕੇਲ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਰਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਰਾਜਗੱਦੀ ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਗਬਰੀਏਲ ਦਾਨੀਏਲ ਉੱਤੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਰਿਯਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ, ਜੋ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅੰਤ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਅਰਥਾਤ 1989 ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੀਏ ਸਨ, ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਬਾਰੇ ਵੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਡੱਟ ਕੇ ਖੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰਦਾਰ ਮੀਖਾਏਲ ਦੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ, ਮਾਦੀ ਦਾਰਿਯਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਲ ਦੇਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ 10:21, 11:1.

ਦਾਰਿਯਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਜੋ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਗਬਰੀਏਲ “ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ”, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਆਇਆ, ਅਤੇ 1989 ਵਿੱਚ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆਇਆ। 2001 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਰਥਿਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ 1989 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗਬਰੀਏਲ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਬਰੀਏਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ “ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਗੱਲ” ਵਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਿੰਦੋਕੇਲ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ “ਸੱਚਾਈ” ਦੀ ਉਹ ਮੋਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਬਰੀਏਲ ਹੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੀ ਚੌਦਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਗਬਰੀਏਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੋਕਲ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਹ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ "ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਬੀਤੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 10:14।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਇਤ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ 1989 ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਉੱਤੇ "ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ" ਕੀ "ਵਾਪਰੇਗਾ"।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਵੇਖ, ਫ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਉੱਠਣਗੇ; ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਨਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਸਾਏਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:2.

ਕੋਰਸ 1989 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਰੂਪ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਦੀ-ਫ਼ਾਰਸੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਉਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਸਿੰਗਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਮਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋ-ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲੇ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਹੋਣੇ ਸਨ (ਕਲਿੰਟਨ, ਬੁਸ਼ ਆਖ਼ਰੀ, ਓਬਾਮਾ), ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਜੋ ਬੁਸ਼ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਨਵਾਨ ਬਣੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣੇ ਸਨ। ਟਰੰਪ, ਉਹ ਚੌਥਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਧਨਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਧਨਵਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਨ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਾਵਾਰ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਰਾਹੀਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਈ ਚੋਣ ਲੜਨ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ।

ਸਾਪੇਖ ਤੌਰ ਤੇ, ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਧਨਾਢੂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ। ਡੋਨਾਲਡ ਟਰੰਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਧਨਾਢੂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ—ਡੋਨਾਲਡ ਟਰੰਪ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ—ਅਸਥਾਵਰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਣਾਈ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਤੇ ਟਰੰਪ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਗੈਰ-ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਿਛੋਕੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਪਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਸੈਨਿਕ ਨੇਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਟਰੰਪ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਹਸਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ।

ਦੋਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਅਕਤਿਤਵਾਂ ਅਤੇ ਨੇਤ੍ਰਤਵ-ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਲਈ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਧੀਰਜਵਾਨ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੇਤ੍ਰਤਵ ਅਤੇ ਇਕਤਾਕਾਰੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਟਰੰਪ ਨੇਤ੍ਰਤਵ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰੁਖ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਤੇ ਟਰੰਪ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਉਲਲੇਖਣਯੋਗ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਪਾਤਰ ਰਹੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਆਦਰਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਥਾਪਿ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਸਲਿਆਂ ਲਈ ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਟਰੰਪ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਵਧੀ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਰਹੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ 'ਤੇ ਉਸਦੇ "mean tweets" ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ, ਉਸਦੇ "America-first" ਨੀਤੀਗਤ ਫ਼ੈਸਲੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਸਚੇਤਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਸਭ ਤੋਂ ਧਨਵਾਨ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਗਲੋਬਲਿਸਟ ਅਜਗਰ-ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਇਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ 1776, 1789, ਅਤੇ 1798 ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਆਖ਼ਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1776 ਅਤੇ 1789 ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਅਰਸੇ ਦੇ ਗਵਾਹ ਪ੍ਰਦਾਨ

ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਟਰੰਪ ਰੀਗਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਜੋਂ, ਉਹ "ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ" ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਪਸ਼ੂ ਲਈ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਣਾਏਗਾ।

ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਠਵਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਪੇਟਨ ਰੈਂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਜੌਨ ਹੈਨਕਾਕ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅੱਠਵਾਂ ਸਿਰ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੋਣ ਲਈ, ਉਹ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੋ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪਛਾਣ ਹੋਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਘਾਇਲ" ਜਾਂ "ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ" ਹੈ।

ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਇੱਕ ਅਜਗਰ-ਸੱਤਾ (ਫ਼ਰਾਂਸ) ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਅਜਗਰ-ਸੱਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੌਲੂਸ ਨੇ ਇਹ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ (ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ) ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਦੇ ਅਜਗਰ ਨੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ 538 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ।

ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਾਸ ਤੱਕ ਉਹ ਅਜਗਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਗਰ-ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਤਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਜੋ ਸੱਤ ਸਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਅੱਠਵਾਂ ਸਿਰ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਾਸ ਦਸ ਰਾਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਮੌਤਾਂ ਵਿੱਚ (1798 ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ), ਪਾਪਾਈ ਦਰਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਅਜਗਰ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਅਜਗਰ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਯੁੱਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇਵਾਂ ਰਾਜਾ ਉਹ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਜਗਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕੀਤਾ।

ਰੇਨਾਲਡ ਰੀਗਨ ਇੱਕ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੀ, ਪਰ ਜਾਰਜ ਬੁਸ਼ ਸੀਨੀਅਰ ਇੱਕ ਖ਼ਾਲਿਸ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਉਧਰਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ 18 ਅਗਸਤ, 1988 ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ: "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ ਜੋ ਕਰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਏਗਾ। ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੁਣ ਕਰਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖ਼ਰੀ ਹਥਿਆਰ ਵਜੋਂ, ਜਾਂ ਤੀਸਰੇ ਹਥਿਆਰ ਵਜੋਂ ਵਧਾਏਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਰਾਜਨੇਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵੱਲ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੜੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਕਰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਕਾਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਮੈਨੂੰ ਕਰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਏਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ: ਮੇਰੇ ਹੇਠ ਪੜ੍ਹੋ: ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਕਰ ਨਹੀਂ।"

ਉਸ ਸਰਵਜਨਿਕ ਝੂਠ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋ ਅਜਗਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ ਦਾ ਲੱਛਣ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਉਧਰਣ 11 ਸਤੰਬਰ, 1990 ਨੂੰ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਇਕ ਸਾਂਝੇ ਅਧਿਵੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗੋਚਰ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਐਸਾ ਸੰਸਾਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਵਿਨਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ 'ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਵਸਥਾ' ਜਿਸ ਵਿੱਚ 'ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਰਤਾਅ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ... ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਕਤਵਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ...' ਇੱਕ ਐਸਾ ਸੰਸਾਰ ਜਿੱਥੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ, ਠੰਢੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਜੜਤਾਅ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਸਥਾਪਕਾਂ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਤਪਰ ਹੈ।" ਬੁਸ਼ ਸੀਨੀਅਰ ਇੱਕ ਗਲੋਬਲਿਸਟ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਇੱਕ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਬਿਲ ਕਲਿੰਟਨ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁੱਧ-ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਮਾਰੋਹ ਲਿੰਕਨ ਮੈਮੋਰਿਅਲ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲਿੰਕਨ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਸਮਾਰਕ

ਦੇ ਓਬਿਲਿਸਕ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ—ਇੱਕ ਐਸਾ ਓਬਿਲਿਸਕ ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਫ੍ਰੀਮੇਸਨਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਓਬਿਲਿਸਕ ਅਤੇ ਫ੍ਰੀਮੇਸਨਰੀ ਦੇ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਉਸ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਨਿਭਾਵਟ ਦੀ ਝੂਠੀ ਸ਼ਪਥ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ, ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲਿੰਕਨ ਮੈਮੋਰਿਅਲ ਦੇ ਗੁਲਾਮੀ-ਵਿਰੋਧੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਮੋੜ ਲਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕਲਿੰਟਨ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨ-ਨਿਰਧਾਰਣ ਉਸ ਦੇ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ-ਭਾਸ਼ਣ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਜੇਜ਼ੂਇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਾਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਕੈਰੋਲ ਕੁਇਗਲੀ, ਨੇ *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* ਨਾਮਕ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ, ਜੋ 1966 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਧਰ ਤੇ “ਵਿਸ਼ਵਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਬਾਈਬਲ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੁਰਆਨ ਇਸਲਾਮ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਐਲਬਰਟ ਪਾਈਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਅਤੇ 1871 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* ਨੂੰ ਫ੍ਰੀਮੇਸਨਰੀ ਦੀਆਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ *The Book of Mormon* ਲੈਟਰ ਡੇ ਸੇਂਟਸ ਲਈ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਇਗਲੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਿੰਟਨ ਕੁਰਆਨ ਦੇ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ, ਜਾਂ ਜੇ ਉਹ *The Book of Mormon* ਦੇ ਜੋਸਫ ਸਮਿੱਥ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਐਲਬਰਟ ਪਾਈਕ ਕੌਣ ਸੀ; ਪਰ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੁਇਗਲੀ ਬਾਰੇ ਕਲਿੰਟਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦੀ ਅਜੰਡੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਾਲ ਵੀ।

ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਕਲਿੰਟਨ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਲਈ ਕੀਤੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਾਰਜਟਾਉਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਕੈਰੋਲ ਕੁਇਗਲੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰ ਇਸ ਲਈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਹੀ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ: ਕਿ ਭਲਕਾ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡੇ ਹਰ ਇਕ ਉੱਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਐਸਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ।” “ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮਹਾਨ ਬਣਾਉਣ” ਬਾਰੇ ਕੈਰੋਲ ਕੁਇਗਲੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਆਪਣੀ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਰਵਭੌਮਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਕਲਿੰਟਨ ਇੱਕ ਡੈਮੋਕ੍ਰੈਟ, ਗਲੋਬਲਿਸਟ, ਅਜਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸੀ।

“ਜਿਹਾ ਪਿਉ, ਤਿਹਾ ਪੁੱਤਰ,” ਜਾਰਜ ਬੁਸ਼ ਦਿ ਲਾਸਟ ਇੱਕ ਗਲੋਬਲਿਸਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਗਲੋਬਲਿਸਟ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੇਬ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਨ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ, “ਕੀ ਦੋ ਜਣੇ ਇਕੱਠੇ ਤੁਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤ ਨਾ ਹੋਣ?” ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਬੁਸ਼ ਦਿ ਲਾਸਟ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁਸ਼ ਦਿ ਲਾਸਟ ਨੇ ਬਿੱਲ ਅਤੇ ਹਿਲਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਬਰਾਕ ਹੁਸੈਨ ਓਬਾਮਾ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਚੋਣੀ ਜਲਸੇ ਦੌਰਾਨ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2008 ਨੂੰ, ਕੋਲੰਬੀਆ, ਮਿਸੂਰੀ ਵਿੱਚ, ਓਬਾਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਅਸੀਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦੂਰ ਹਾਂ।” ਇਹ ਬਿਆਨ ਓਬਾਮਾ ਦੇ “ਆਸ ਅਤੇ ਬਦਲਾਅ” ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ 2008 ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਚੋਣ ਮੁਹਿੰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੀਤਿਗਤ ਸੁਧਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਦਿਸ਼ਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ, ਉਹ ਸੀ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦ ਦੀਆਂ ਅਜਗਰ-ਸਦਿਸ਼ ਨੀਤੀਆਂ, ਗੋਰਿਆਂ-ਵਿਰੋਧੀ, ਗਰਭਪਾਤ-ਸਮਰਥਕ, ਕਾਰਬਨ ਈਧਨਾਂ-ਵਿਰੋਧੀ, ਅਮਰੀਕਾ-ਵਿਰੋਧੀ ਪਰ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦ-ਸਮਰਥਕ ਰੁਝਾਨ, Diversity, Equity, Inclusion, Critical Race Theory ਦਾ ਝੂਠਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਓਬਾਮਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਆਰਗਨਾਈਜ਼ਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਅਜਗਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਵਾਦੀ ਐਜੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ।

ਪਰੰਤੂ ਟਰੰਪ ਨੇ, ਇੱਕ ਆਮ ਆਧੁਨਿਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕੀ ਦੇ ਉਲਟ, 1989 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਰਸੇ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੀ ਜਿੰਨੇ ਵਾਅਦੇ ਪੂਰੇ ਨਾ ਕੀਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵਾਅਦੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ। ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮਹਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਯਤਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਗਲੋਬਲਵਾਦੀ ਸੱਤਾ-ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾ ਦਿੱਤਾ।

ਜੇ ਬਾਈਡਨ ਕੋਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗਲੋਬਲਿਸਟ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ।

ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦਾ ਦਰਿੰਦਾ ਅਜਗਰ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੰਬਾ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਯੁੱਧ ਲੜਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪਾਪਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤ ਬਣਾਵੇਗਾ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਨਿਵਾਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਗਰ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੀਉਂਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਡੋਨਲਡ ਟਰੰਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਗਰ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੈਮੋਕ੍ਰੈਟ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲੋਬਲਵਾਦੀ (ਅਜਗਰ) ਹਨ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਜਾਰਜ ਬੁਸ਼ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ (ਦਾਅਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਪਬਲਿਕਨ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲੋਬਲਵਾਦੀ ਅਜਗਰ ਹੈ), ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਪਹਿਲੇ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸੰਕਟ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸੰਕਟ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਉੱਤੇ ਆਸੰਨ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘਟ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤਰਾਤਮਾ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਲੀ-ਭਾਂਤ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਿਰਣਾਇਕ ਘੜੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਰਤਵ ਨੂੰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ—ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਖਤਰੇ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦਾ—ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ?”

“ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਅਨੇਕ ਅਜੇਹੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਕਦਮ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਪਏ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਹੀ ਧਾਰਮਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਉੱਤੇ ਘਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਅਜੇਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੱਬਬ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਝੂਠੀ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਨੂੰਨਸਾਜ਼ੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦੋਲਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਪਸੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਿਆਇਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਯੁਗਾਂ ਤੱਕ ਅੰਤਰਾਤਮਾ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਡੋਲ ਯੁੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ, ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਮਸੀਹੀ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ, ਆਪਣਾ ਅਸਤਿਤਵ ‘ਕੁਕਰਮ ਦੇ ਭੇਦ’ ਦੀ ਰਿਣੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਲਾਗੂਅਮਲੀ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਮਾਨਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਰੋਮਨ ਧਰਮ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਆਧਾਰ-ਪੱਥਰ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਤਿਆਗ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਵੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਇਸ ਕਰਤੂਤ ਵਿੱਚ ਪੋਪਵਾਦ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਵੇਗਾ; ਇਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸਰਗਰਮ ਨਿਰੰਕੁਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਤਸੁਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।”

“ਨੈਸ਼ਨਲ ਰੀਫਾਰਮ ਅੰਦੋਲਨ, ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਿਆਂ, ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਅ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਬੀਤੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਾਵਾਂ ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰੰਕੁਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਹੇਠ ਅੰਤਰਾਤਮਾ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੈਦ, ਦੇਸ਼ਨਿਕਾਲਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਆਈ। ਜੇ ਪੋਪਵਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜੋ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਭੁੱਲਾਂ ਦੇ ਆਦਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅੰਤਰਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਬਲੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ,

ਉਤਪੀੜਨ ਦੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਮੁੜ ਭੜਕਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਬੁਰਾਈ ਹਕੀਕਤ ਬਣਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਹੈ।”

“ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਜੋਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਏ ਖਤਰੇ ਵਿਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਯਤਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਕਟ ਦਾ ਬਿਨਾ ਚੇਤਾਵਨੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਈਏ?” Testimonies, volume 5, 711, 712.